

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

Ο Κώστας Σημίτης, με αφορμή τη σημερινή συζήτηση στη Βουλή, για το Σκοπιανό, δήλωσε τα εξής:

Η εξωτερική πολιτική της χώρας μας, δεν πρέπει να υπαγορεύεται από κομματικές σκοπιμότητες. Ούτε να εξυπηρετεί μικροπολιτικές και προσωπικές επιδιώξεις. Δυστυχώς όμως, η συντηρητική παράταξη και η τρόικα της, Κ. Μητσοτάκης, Μ. Έβερτ και Α. Σαμαράς, χρησιμοποιούν τα εθνικά θέματα για την εξασφάλιση πολιτικών, προσωπικών και κομματικών ωφελημάτων. Και από υπόλογοι που είναι για το αδιέξοδο που είχε περιέλθει το Σκοπιανό, προσπαθούν σήμερα να εμφανιστούν τιμητές και εθνοφύλακες των συμφερόντων της χώρας μας.

Η Ν.Δ. που μοιάζει με ΒΑΒΕΛ, έχει περιπλέξει την υπόθεση των Σκοπίων στις εσωτερικές της έριδες και αντεγκλήσεις, ενώ θα έπρεπε ως κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης να επιδεικνύει την σοβαρότητα που απαιτούν οι περιστάσεις και να ακολουθεί μια υπεύθυνη και εποικοδομητική στάση.

Ο κ. Έβερτ όπως έδειξε η σημερινή ομιλία του δεν κατανοεί ότι τα θέματα της εξωτερικής πολιτικής, είναι πολύ κρίσιμα και ευαίσθητα, για να τα εμπιστευτεί σε αυτόν ο ελληνικός λαός. Ο κ. Έβερτ δεν είναι εν αναμονή πρωθυπουργός, όπως αρέσκεται να λέει, αλλά αρχηγός υπό προθεσμία.

Η ομιλία του κ. Έβερτ δεν μπορεί να συγκαλύψει την πολιτική της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης στην τελευταία διετία. Μια εξωτερική πολιτική του «βλέποντας και κάνοντας» είναι μια ευκαιριακή πολιτική. Μια εξωτερική πολιτική που ζητά πολιτικά οφέλη από την ενδοπαράταξιακή αντιπαράθεση είναι λαϊκισμός. Μια πολιτική που κάνει δόγμα «το καρότο και το μπαστούνι» είναι παιδαριώδης. Χρειάζεται στρατηγική και διαρκής επιβεβαίωσή της με συνέπεια και πρακτικές που να πείθουν ότι υπάρχει.

Ο κ. Έβερτ δεν πείθει.

Η χώρα μας έχει ανάγκη μία δυναμική εξωτερική πολιτική που θα ανοίγει νέες δυνατότητες, και που θα προάγει τη θέση της στη διεθνή και Ευρωπαϊκή σκηνή. Μια πολιτική που δεν θα στηρίζεται στην «λογική των αξόνων και των τόξων». Μια πολιτική που δεν θα διακρίνεται από εθνοκεντρικές ρητορείες και εθνικιστικούς λαϊκισμούς. Γιατί μια τέτοια πολιτική μας οδηγεί στην περιθωριοποίηση, στη διεθνή ανυποληψία, στην εθνική μοναξιά και ενισχύει τα «άνθη του κακού», που δεν είναι άλλα από τα φαινόμενα του εθνικισμού, του σωβινισμού και της ξενοφοβίας.

Στο χώρο των Βαλκανίων οφείλουμε να δημιουργήσουμε στηρίγματα που θα διευρύνουν τις δυνατότητες δράσης μας και θα αποτελούν διαπραγματευτικό πλεονέκτημα απέναντι στους κοινοτικούς εταίρους. Χρειάζεται γι' αυτό να έχουμε λόγο και συμμετοχή στις βαλκανικές πρωτοβουλίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η Ελλάδα μπορεί να παίξει ένα καθοριστικό ρόλο στην περιοχή που θα συμβάλει στην ανάπτυξή της. Αρκεί να κατανοήσει ότι για τα Βαλκάνια του 2000 η εθνική στρατηγική πρέπει να είναι διαφορετική από εκείνη του 1912.